

Horváth Péter – Szakonyi Károly

Négykezes

részlet

Kis pihentető bulvár

– *Október huszonhatodikán születtél, a skorpió jegyében. Egy színes képes újság csillagjósa szerint a skorpió csillagjegy alatt születettek kulcsmondata: „A dolgok mélyére hatolok az életem árán is." Igaz ez rád, vagy nem igaz? Egy szóval felelj!*

– Igaz.

– *Fanatikus, kutató, mágus, sámán.*

– Kutató.

– *Kulcsszavai: intenzíven, szenvedélyesen, féltékenyen.*

– Intenzíven.

– *Az érzelmi mélységek és szélsőségek embere. Néha önmagát is nehezen viseli el.*

– A második igaz.

– *Vagy szenvedélyesen tesz valamit, vagy sehogy, de befolyásolni nem engedi magát.*

– Hát… szenvedélyesen engedek mások kéréseinek. Ahogy a példa is mutatja: itt ülök, és csacskaságokra válaszolgatok neked.

– *Amire vágyik, vagy ami érdekli, ott maximálisan jelen van, önmagát hajtja az általa elképzelt egyre tökéletesebb irányba. Ha kell, fanatikus, megszállott módon.*

– Hát ez igaz, mondjuk, ha dolgozom valamin, akkor belebolondulok a dologba…

– *Energikus, bátor egyéniség, akinek mindig megvan az elképzelése arról, hogyan működne jól a világ.*

– Hogyan működne jól a világ…? Van elképzelésem erről, de az annyira utópisztikus… Ha az emberi természetből ki tudnánk iktatni a féltékenységet, az irigységet, az elégedetlenkedést, és ha a jézusi elvek szerint lehetne elképzelni minket… Szeresd felebarátodat, mint önmagadat? Nem olyan könnyű ezt betartani, hiába igyekszik az ember.

– *Ösztönös pszichológiai érzékkel rendelkezik.*

– Ösztönös.

– *Intuíciója által megsejti, hogy kiben mi lakozik.*

– Igen.

– *Ráérez arra, ha valamit titkolni akarnak előle…*

– Arra igen.

– *Vonzódik az élet rejtett összefüggéseihez…*

– Igen!

– *…legyen az a kémia vagy a spirituális összefüggések világa.*

– Legyen!

– *Az élet és halál, mint nagy kérdések, gyakran foglalkoztatják.*

– Igaz.

– *A szexualitás is központi témája az életének, melynek mélységeit intenzív kapcsolataiban igyekszik megtapasztalni.*

– Igen, igen!

– *Büszke, erős karakter határozott akarattal, megszállott, félelem nélküli eltökéltséggel.*

– Ez nagyon szép lenne, de sajnos nem jellemző rám.

– *Nem alkuszik meg, végigviszi, amit eltervezett, akkor is, ha tudja, hogy meg kell fizetnie az árát.*

– Hát ezt igen, ezt megcsináltam.

–*Félmegoldást nem ismer.*

– Mondjuk, az írásban tényleg nem.

– *Veszélyes helyzetekben is megőrzi a hidegvérét.*

– Kétségtelen, hogy igyekszem fegyelmezetten viselni a dolgokat.

– *Önmagát kívülről páncéllal védi. Meggondolja, kit enged magához közel…*

– Igen, azt meggondolja az ember, hogy kit enged közel, de hogy páncéllal védeném magam… Ez nem jellemző.

– *Ösztönös pszichológiai érzékét érzékeny intenzív álomvilága erősíti.*

– Az jó. Sokat álmodom.

– *Vonzza az élet árnyékos oldala, minden, ami rejtett vagy tabu.*

– Igen, ezt lehet mondani. Hiszen az ember azért ír, mert ki akarja bontani, hogy mi van ott, belül.

– *Élete második felére már látszik spirituális érdeklődése.*

– Igen. Az álom nagyon meghatározó, azzal sokat foglalkozom. Nem álomfejtéssel, nagyon jól tudom, hogy mit miért álmodik az ember, hanem az írásaimban fölhasználom az álmaimat. Sokszor volt, hogy reggel leírtam őket, de ma már lusta vagyok erre. De igen, felébredve gyakran emlékszem az álmaimra. Nagyon régiekre is. Intenzív rosszakra is. Egyet megírtam. Megyek egy városban, Helsinki az, vagy egy másik finn város, tudom, hogy ismerem, mégis eltévedek benne, nem találok vissza oda, ahonnan elindultam. És végül olyan helyre érek, ahonnan nem lehet továbbmenni. Néha egy szakadékhoz, ahová le kéne ereszkedni. És akkor felébredek. Szóval ez az eltévedés nagyon sokszor előjön. Ez a város sokszor kísért. Valamilyen bizonytalanságot fejezhet ki. Ez is jellemző a skorpióra?

„Hol vagyok? – kérdezem álmomban, amikor elibém tárul ez a kedves város. Hol ez a dombra kanyargó utca, zöld villamosával, piros autóbuszával, hol ez a szökőkút, hol ez a csobogó folyó, ez a míves hídpillér, ez a tükrös kávéház, macskaköves tér, árnyékos sikátor, hol van mindez, a föld melyik részén? Miért bukkan fel álmaimban minduntalan, mindig ugyanazzal a kísértő nyugalommal, békességgel; miféle nosztalgia hajt álomról álomra? Hol csengnek-bongnak ezek a toronyzenék, hol szöknek magasba ezek a betonból és füstszín üvegből épült paloták, hol bújnak meg a kicsi boltok, intim bárok, hol fésülik hosszú hajukat a nevető asszonyok, isszák sörüket a zsíros férfiak, pöfögnek a nikkelezett autók, suhannak a földalatti vonatok? Hol láttam már ezt a várost, hogy állandóan álmodom róla, hogy vágyódom házai közé? Miféle város ez?

Néha, valódi útjaimon, amikor autón, vonaton, repülőn megérkeztem valahová, mint álca mögül – hirtelen előtűnik egy-egy részlet, az idegen város valamely szeglete, s meglepődöm: ez az! Ez a város! De bizonytalanná mosódik a kép. Ám egy üzlet mélye, egy épület homlokzata, egy udvar sarka, egy kapualj megint zavarba ejt. És sejtem ismét: ez az a híd, ez az a tér, ezek azok a lépcsők… Helsinkiben, Bécsben, Varsóban, Prágában, Kijevben, Berlinben, Kolozsváron, Drezdában, Pozsonyban, Bautzenban, Weimarban, Ostravában, Gdanskban és még mennyi városban, városkában felismerem a boltívet, a kapu menti kerékvetőt, a járdaszigetet, az útkereszteződést, a kupolát, a vendéglőt, a cégért, a virágárus bódéját…

Így rakódik hát össze fájóan széppé, szerelmesen nyugalmat vágyóvá, nosztalgiát érlelővé ezer mozaikból, évtizedes emlékkockákból, évszázados, évezredes emlékörökségekből – Európa tájaiból – egy nem létező, de szívósan kísértő város: álmaim városa.”

(Szakonyi Károly: *Álmaim városa*)